

Stvoril človeka Boh, alebo vznikol z prvotného koacervátu aminokyselín v praoceáne? Náboženstvá tvrdia, že bol stvorený - a Oparinova a Darwinova teória, že sa vyvinul. Obe strany majú poruke dostatok dôkazov. Tak kde je Pravda? A kto povedal, že stvorenie a evolúcia sa vylučujú?

Vo vývoji druhov v prírode je očividná, nepopierateľná kontinuita. Pri pohľade na kosti vyhy-

stvárnovaní a zušľachtovaní svojej telesnej schránky do jemnejších, dokonalejších foriem. A hlavne sa vzpriamil zo štyroch na dve; lebo duch človeka, to je predovšetkým - dôstojnosť!

Biblia o evolúcii

Že stvorenie a evolúcia sú dva samostatné deje, je zreteľne zachytené aj v biblii. Stvorenie človeka sa v biblii - napodiv - opisuje na dvoch miestach. Duchovné

Duchovný pôvod človeka

AJ STVORENIE AJ EVOLÚCIA?

nutých zvierat, povahu chemických procesov a podobnosť genetických kódov, nemožno viac zapochybovať o tom, že ľudské telo je geneticky príbuzné s telom zvierat.

Bolo by naivné dúfať, že medzičlánok medzi kostrou opice-človeka a dešného človeka neexistoval. V tomto hmotnom stvorení nič nemôže vzniknúť *len tak*, zázrakom, ale všetko sa musí *vyvinúť v čase* a to vždy len v rámci platných fyzikálnych zákonov. Teda aj ľudské telo.

Lenže človek nie je telo, ale duch! Je to duchovná bytosť, dočasne spojená s hmotným telom.

Existuje duchovné stvorenie a hmotné stvorenie. Najskôr bolo všetko stvorené v duchovnom stvorení; človek ako duchovná bytosť; zvieratá, kvety, rieky ako duchovné reality. Až neskôr sa všetko v hmotnom stvorení začalo *vyvíjať* po vzore duchovného, akoby sa duchovné nebo odrážalo na vodách hmotností; a duch začal vtláčať hmote svoju tvár.

Boli to najskôr bytosti prírody, vládcovia živlov, dévovia rastlín a zvierat, ktoré boli na Zemi činné tisíce a státisíce rokov pred príchodom človeka. Až v čase, keď bytostní doviedli zvieracie telá aj s celou duševne-zmyslovou výbavou do najväčšej možnej dokonalosti, inkarnoval sa prvý ľudský duch do tela ludoopa a narodil sa namiesto opičej duše. Postupne sa prepracúval k sebauvedomeniu a pokračoval tak v

Služobník Lalie

stvorení je opísané v Genesis v prvej kapitole. Keď bolo toto dokonané, opisuje sa neskôr, v druhej kapitole, evolúcia.

Na šiesty deň (duchovného) stvorenia Boh stvoril človeka ako ducha v duchovnej ríši; ako dvojedinú bytosť - muža a ženu - so všetkými predpokladmi pre dokonalosť.

"Boh stvoril človeka na svoj obraz, na obraz Boha ho stvoril, muža a ženu ich stvoril." (Genesis 1:27)

Alebo sa vám zdá, že je to toto úbohé pozemské telo, ktoré je stvorené na obraz Božích dokonalostí?

Až potom, keď "Bôh dokonil v siedmy deň svoje dielo a odpočinul..." (Genesis 2:1, 2) začne evolúcia hmotných svetov od nuly: "To sú rody nebies a zeme, keď boli stvorené ... a to prv ako bolo na (hmotnej) zemi jakékoľvek chrastie polné ... ani nebolo človeka ... ale para vystupovala zo zeme..." (Genesis 2:4-6)

Vtedy "Hospodin Bôh utvoril Adama, človeka, vezmúc prach zo zeme a vdýchnul do jeho nozdier dych života a človek sa stal živou dušou." (Genesis 2:7)

Všimnite si, že hoci vyššie bolo použité sloveso *stvoril* (naraz), je na tomto mieste použité sloveso *utvárať* (postupným vývojom). Utvoril Adama *vezmúc prach zo zeme*, t.j. hnetením, formovaním hmoty; a až nakoniec mu *vdýchol dych života* (živého ducha).

Človek teda nikdy nebol zvieratom! Človek iba prevzal od zvierat štafetu evolúcie. V jeho hrubohmotných a duševných telách ďalej plynule prúdila animálna sila, ktoré kedysi patrili zvieratám. Ale povedať, že zviera sa vyvinulo na človeka, alebo že človek bol v minulých životoch zvieratom, znamená nesprávne stotožňovať človeka s jeho telom a dušou, nie s jeho duchom. Oveľa správnejšie je povedať: *človek je duch a bol človekom už predtým, ako vstúpil do zvieracích tiel a zostane ním aj potom, čo ich opustí.*

Preto dôvodenie naivno-materialistických psychológov o tom, že podstata človeka je zlá, agresívna, že sú v ňom navždy zakorenené animálne, lovecké inštinkty, ktoré zdedil po zvieratách, je úplne plané. Človek má dve prirodzenosti: jednu hmotnú, ktorú zdedil po zvieratách a druhú duchovnú, ktorú zdedil sám po sebe. A duch si predsa vždy dokáže podrobiť hmotu - a nenechá so sebou zametať - len ak naozaj chce! A je to len jeho zodpovednosť, ak to nerobí.

Egyptania hovoria, že po smrti sa vás pred bránou do neba budú pýtať, *кто ste*. Potom musíte povedať: *Prichádzam zo zeme, ale som synom/dcérou nebies!* Inak vás do neba nepustia. Človek si musí byť vedomý svojho vysokého, duchovného pôvodu a svojej dôstojnosti - ak nemá byť naozaj iba zvieratom!